

V ZEMI LOVCŮ LEBEK

Stáda, 16 z. 2015

Letadlo z filipínské Manily mělo mohutné zpoždění a tak jsme s Joanne přiletěli na Borneo v páteční ráno. Paní z pasové kontroly v muslimském státu vypadala značně rozespale, ale dokázala se usmát a dala nám do pasu povolení k pobytu na 3 měsíce.

Lístek na taxi bylo nutno zakoupit za 20 dolarů v předprodeji a pak už jsme ujeli dobřím osvětlenými i vyasfaltovanými ulicemi města Kóta Kinabalu ke svému cíli. Po čtvrté hodině jsem zrovna říkal Joanne, že za 20 buček se v jihovýchodní části města cestuje taxíkem alespoň 2 hodiny, ale to už jsme byli na místě. A začali tušit, že takhle země nebude zrovna nejlevnější; Náměstí zvané Australia Place, které nám doporučil průvodce Lonely Planet, bylo plné hotýlků a guesthouseů pro backpackery, neboli nezávislé cestovatele. I ceny byly v rámci 15 dolarů "bažantů", ale pokoje vypadaly jako pověstná "díra ve zdi", kterou máte mít v Bangkoku i Manile za 5 dolarů. Bez koupelny, bez okna, jen s matrací na zemi. Rozespálí recepční navíc požadovali zálohu a plnou cenu i za první den. Přesunuli jsme se tedy poštovním směrem do jiné čtvrti a po chvíli se snažili někde získat snídaní. Spousta hospod vypadala ještě otevřená, ale jenom proto, že se tam uklízelo. Fobrovského množství flásek od piva a whisky jsme pochopili, že to s možností získat alkohol nebude v muslimské Malajsii tak hrozné. Zachránil nás známý nápis KFC, kde jsme zasedli a objednali snídaní. Potom jsem opustil Joanne i zavazadla a vydal se znovu hledat ubytování. Stěhovali se na mě usmálo hned za rohem, kde jsem v malém hotelu našel velice slušný pokoj s klimatizací, koupelnou, televizi a wifi - a dokonce za pouhých 25 dolarů. Recepční navíc nechť ani peníze za první den s tím, že už ráno. Ha, říkám si, někdo bere bažantů v okolí Australia Place na hřbitvu! Po zaslouženém spánku jsme se vydali na prohlídku Kóta Kinabalu. Tohle město se jmenovalo vodní Jesselton, ale během 2. světové války zničilo několikrát majitele, a bylo vybombardováno a spáleno tak dokonale, že muselo být postaveno znovu. Nezávislá Malajsie ho pak přejmenovala podle nedaleké hory, která je nejvyšší v zemi. Překvapily nás moderní budovy, spousta aut a klimatizovaná nákupní střediska, která jsou snad všude. Zaujaly mě místní ženy a dívky - muslimské - nosily jen asi třetinu z nich, a i ty si libovaly ve velice tenkých jeansech a trikách, takže vypadaly docela krásně. Ty zbylé dvě třetiny si zřejmě daly za úkol rozhnat Alláha více, proto že některé z nich byly minisukně tak miniaturní a výstřihy tak hluboké, že jsem musel dávat bacha, abych se za nimi neotácel a nenarazil hlavou do sloupu; Další dobrá věc na Malajsii je ta, že se zde používá stejná abeceda jakou známe my a všechna slova odvozena z angličtiny se píší foneticky. Takže autobus je bus a dálkový autobus bus expres. Taxi je taksi. Množné číslo se tvoří opakováním slova, takže když se slovo zub říká gi, jsou zuby gigi. Ano, No přece doktor gigi. Jazyk Bahasa je také velice poetický. Například slovo slunce je v překladu "oko dne" tedy Mata Hari. Ano, nemýlíte se, jako jméno si ho vybrala světově známá krasavice, později popravená coby špiónka. Na večer jsme vyrazili do jedné z obrovských restaurací s množnými potvorami. Ty plavou v akváriích, tak jen na jakého toho humra, kraba, sépie, krevetku a jinou zřídka ukážete a oni vám ji vyloví a už ji smaží. Dobré je to. I pivo je tam dobré, ale drahé. V baru na náměstí stalo dokonce dvakrát víc než v Kanadě. Na otázku: co zde tedy pijí alkoholici, mi dal odpověď malajský Liquer store. Pijí koalku. Tvrdý alkohol je k maní z celého světa, je za rozumné ceny a místní rýžová pálenka zvaná arak, je přímou za babku. A povím vám - arak s colou, ledem a citronem docela ujde; Na druhý den jsme si objednali a zaplatili opravdové dobrodružství - návštěvu vesnice lovců lebek. Já mělo o celém tom podniku naprosto jasné představy:

* Pojedeme dle úhlí proti proudu řeky v kanoe z vydlabaného kmene. Ve vesnici, kam noha bartochova dosud nevkráčí, budeme obědovat uvitání samotným náčelníkem.

* Joanne si kamsi odvedou místní ženy, které ji budou užit sběru bobulí, vydávání kázi a další úžitkové dovednostem.

* Naproti tomu já usednu s náčelníkem a bojovníky kmene na verandu, kde budeme pít rýžovou whisky a kouřit opium. Navečer mi bude ušláno vedle náčelníkovy nejkrásnější manželky, přímá dcery. Tyto počty nebudou pochopitelně moci v žádném případě odmítnout, jinak i s ženou skončíme svoje životy u mučnického kálu. Mým předstávám zasadilo parkoviště, zaplněné auty a autobusy. Naštěstí se nás ale rychle ujala sympatická slečna průvodkyně, vysvětlila nám, že navštívíme celkem pět vesnic různých kmenů a už nás vyasfaltovaná stezka vedla k první z nich. Naše skupina měla 19 lidí a připomínala Spojené národy. Byli v ní Japonci, Němci, Korejci, Češi, Malajci, Thajci a dokonce i ruský pár státního věku. Všichni uměli alespoň trochu anglicky, až na ty Rusy. Takže mi připadla úloha překladatele. Šli jsme od vesnice k vesnici, obdivovali styl stavby obydlí, místní výrobky, ochutnávali místní speciality (poprvé jsem jedl maso z krokodýla a komodského draka), též nejznámější druhý vín a koalk …

A nakonec jsme byli seznámeni se způsobem pohřbívání i s postupem příprav a umísťování lebek mrtvých nepřátel. Poněkud hrůzná na mě zapůsobila informace o tom, že ženy a děti požívaly ve svých vesnicích nejvyšší ochrany a proto byly jejich lebky považovány za cennější, než lebky bojovníků.

Před poslední vesnicí nám bylo oznámeno, že budeme přepadeni, ale že když zachováme klid a budeme se chovat přátelsky, uvítá nás náčelník (tak přece jenom) a budeme pohořeli. Musíme ale mít svého vlastního vůdce,

který si s náčelníkem vesnice položil obádně pravé ruce na levá ramena a podívají se jeden druhému navzájem pevně oči. Proběhly tedy volby a byl jsem zvolen já. Kdo taky jiný, že? No, abych pravdu řekl, ten Rus byl vyřazen; vypadal velice mušně, tak by asi vyhrál on. Ale jeho chyba byla, že neuměl anglicky. U brány vesnice nás opravdu obklopila s ševem skupina asi třinácti polonahých divochů a přistoupil ke mě náčelník. Bylo mu sice jen asi tak 10 let, ale zachránil situaci tím, že se představil jako syn náčelníka a pozval nás do své vesnice. Tam jsme si kromě obvyklých ochutnávek jídla a pálenky mohli navíc zastřílet z foukačky (blow gun), podívat se na krásnou ukázkou tance a sníst oběd. Tím celé dobrodružství skončilo a já musím říci, že to všechno bylo i přes mé sarkastické poznámky a zajímavě zorganizováno a rozhodně to stalo za to. Takže přání náčco jiného - vzhůru za orangutany!

MIKIN, svátce malajských Mata Hari